

Jankó Olga

Mint szedett fa

Cornelia

Egy asszony élete az ókori Rómában

1. rész

Scipio leánya

A hőség ebben az évben hirtelen tört rá a városra. Ilyenkor mérges gőzök szálltak fel a Tiberis felől, és aki csak tehetett, elhagyta Rómát.

Tegnap egész nap csomagoltak. Cornelia segíteni akart, a nagy sürgés-forgásban mindenkinek az útjában volt, míg az anyja rá nem ripakodott, hogy maradjon veszteg. Akkor megszeppenve, és szégyenkezve félrevonult egy sarokba.

Reggel még napfelkelte előtt elindultak. A kisleány az anyja és a nővére előtt ült egy utazószekéren. Év-ről-évre egyre szorosabban préselődtek össze, ahogy a két leány nőtt, Aemilia meg terebélyesedett. Egyedül Lucius kísérte őket. Apa Rómában maradt, és vele maradt Publius is. Ő már felnőtt férfi, a Forumon a helye. Igazi római nyáron is kitart, nem fél a járványtól. De a család, az más. Az csak legyen biztonságban a vidéki villában.

Hiába indultak olyan korán, a nap utolérte őket. A kocsiban szinte tűrhetetlen volt a hőség, és minduntalan köhögniük kellett a beszüremelő portól.

Milyen jó Luciusnak! – Ő lovon jött velük, és ha megunt a kocsik lassú cammogását, oldalba kapta a

lovát és vágatott egyet az úton. Cornelia felragyogó szemmel nézte. Őt szerette a legjobban a testvérei közül. Lucius már nagyfiú, már hadjáratban is részt vett, mégis leült vele beszélgetni és játszani, nem tolta félre, mint a többiek, akiknek mindig csak útjukban volt. Amikor a nevelőjük, Diophanes Heraklesről meg a trójai hősökéről mesélt nekik, Cornelia mindig Luciusra gondolt, számára Achilles és Hector is egyaránt a bátyja volt, és szomjas füllel hallgatta a történetüket.

Lucius egy vágta után bepillantott a szekérbe.

– Rettenetes! Hogy bírjátok ezt ki élve? Én már rég megfulladtam volna.

Corneliára nevetett.

– Nem akarsz egyet lovagolni, Kicsi?

Cornelia repült volna, de az anyja szigorúan ránézett.

– Szó sem lehet róla!

– De hát miért nem? Én vigyázok rá. – Először is azért nem, mert leány, másodszor is azért nem, mert kicsi.

Cornelia bánatosan süppedt vissza az anyja és a nővére közé, de Lucius nem adta fel a harcot. – Sokkal jobb helyen van nálam, mint ott köztetek a kocsin. Hiszen agyonnyomjátok.

És már húzta is kifelé a kisleányt, és maga elé kapta a ló hátára. Aztán megkezdődött a vágta. Cornelia ijedten hunyta be a szemét, és két kézzel kapaszkodott Luciusba. – Ne félj, Kicsi! – súgta a bátyja. – Én vigyázok rád.

Érezte a bátyja erős karját a dereka körül, érezte, hogy Lucius az úr, és a ló mindenben engedelmeskedik neki, és lassan ki merte nyitni a szemét. Repült körülötte a kék ég, a zöld mező, a fák, a bokrok. A vágta szele az arcába vágott. A földön vannak még, vagy már fent a levegőégben?

Luvius nevetett.

– Úgy-e milyen jó? – és vele nevetett Cornelia is.

Még akkor is úgy érezte, ott vágat az ég közepén, amikor már régen ismét a kocsiban szorongott az anyja és a nővére között.

Liternumban minden más volt, mint Rómában. Reggel tehénbögésre ébredtek, és mire felkeltek már hozták is bögrékben a frissen fejt, habos, meleg tejet. A nagy konyhában mindig sokan nyüzsögtek. De még érdekesebb volt az udvar. Ott voltak a tehenek meg a lovak az istállóban, a mindenféle lábasjóság, az udvar közepén az itatókút, és nagy agyagedények az olaj számára. A műhelyben mindig dolgozott valaki. Szerszámokat javítottak és új szerszámokat készítettek. A szövőszékek virradattól napnyugtáig csattogtak. Háttul a szérűre szekerek hordták be a gabonát.

Az ablakból messzire el lehetett látni. Se közel, se távol egyetlen ház se volt, csak az övék. A tűző napfényben búzatábla hullámozott, és titokzatosan sustorogtak az olajfák levelei. Ez az olajültetvény volt Cornelia kedvenc tartózkodási helye. Ide bújt, ha megunt a gazdasági udvar nyüzsgő életét. Néha Lucius is vele tartott, máskor meg, ha jó kedve volt, elvitte magával lovagolni a környékre, vagy a tenger felé.

Itt nem voltak görög órák, mert Diophanes Rómában maradt. A nagyobbik Cornelia nagyon örült annak, hogy megszabadult a tanulástól, de a kicsinek hiányoztak a meséi. Luciust nyúzta, hogy meséljen ő.

Lucius egészen másról mesélt, mint Diophanes. Őt nem érdekelték a rég meghalt, vagy sohase élt görög hősök. Őt csak egyvalami érdekelt: Róma!

– Ha én egyszer diadalkocsin végigvonulhatnék a Forum Romanumon! Fejemen babérkoszorú, ke-

zemben pálmaág. És fehér bikát áldozhatnék Jupiter Optimus Maximusnak a Capitoliumon!

– Úgy lesz majd, meglátod, Lucius. Híres hadvezér leszel – erősködött Cornelia.

– Én? – Lucius szája furcsa fintorba torzult. – Apa még tizenhét éves sem volt, amikor megmentette Nagyapa életét a Padus melletti csatában. És huszonnégy éves, amikor már hadsereget vezetett. Amikor magával vitt a háborúba, azt hittem, eljött az én időm. Én is ki akartam magam tüntetni, dicső tetteket akartam végrehajtani, mint ő. És tudod, mi lett a vége? Antiochos fogságába estem. Apának könnyörögnie kellett, hogy engedjen szabadon.

– Majd a legközelebbi hadjáratban, Lucius. Akkor mindenki téged fog csodálni. Hiszen te olyan erős, és bátor vagy!

– Miért küldött el ide? Publius velem maradhatott Rómában. Engem meg ide száműzött, Liternumba. Nem bízik bennem!

– Publius idősebb, mint te.

– Publius csak a könyveket bújja. Sohase lesz belőle igazi hadvezér. És nem is sokat törődik velem. De én úgy érzem, ha rám néznek, hogy mindenki engem méreget: ér-e annyit, mint az apja? Néha álmomban én vagyok Apa. Ott állok a zámai csatatéren, és csak a kezem intését várja három légiónyi római katona. Velem szemben, a síkon, aranyló porban a karthágói hadsereg. És a vezére az a férfi, akinek még a neve hallatára is elsápadt minden ember Rómában. Hannibál a kapuk előtt! – milyen hosszú ideig feküdte meg a nyomasztó fenyegetés a város lakóit. Elefántokkal kelt át a hegyeken, olyan magas hegyeken, hogy a tetejüket sem látni, és ha néha mégis látni, hát féhéren csillognak, szikráznak a napfényben. Ezek a hegyeken talán még a madár se tud átrepülni. És ő mégis átkelt rajtuk. És egész Itáliában nem akadt